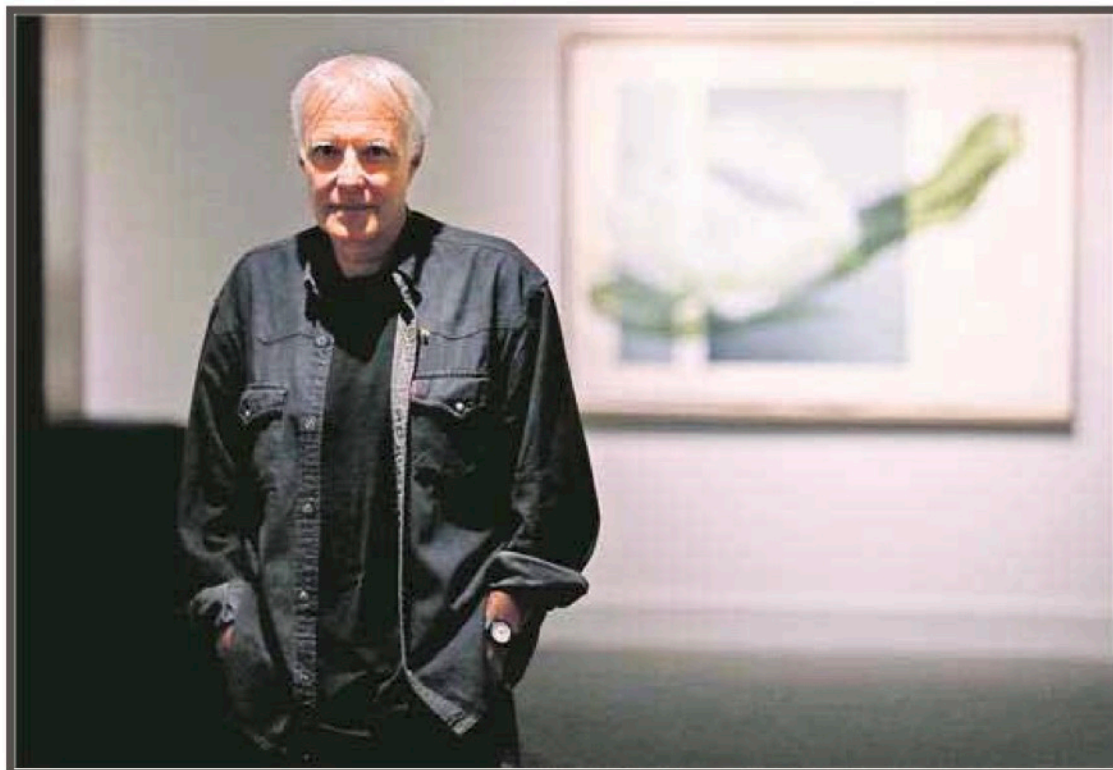

Vicenç Viaplana

Artista. Exposa 'The solo recording sessions' a la galeria Marc Domènech de Barcelona

“S’ha reduït l’art a una funció especulativa en el terreny econòmic”

● Vicenç Viaplana (Granollers, 1955) feia cinc anys que no exposava a Barcelona. És el nou fixatge de la galeria Marc Domènech, on llueix pintures en què bellesa i pensament es fonen

Vicenç Viaplana, a la galeria Marc Domènech, que presenta el seu treball fins al 23 de novembre ■ JUANMA RAMOS

Maria Palau
BARCELONA

Eduardo Arroyo, mort recentment, va dir en una entrevista que si avui tingués 20 anys no seria artista. Vicenç Viaplana tampoc?

Jo tornaria a apostar pel mateix. Segurament perquè m'ha permès aprendre contínuament. I això ho he trobat en poquíssimes facetes més de la vida. Pintar és un procés que no s'acaba mai.

Ais 20 anys, vostè ja estava plenament actiu. Va fer la seva primera exposició a la mítica galeria Ciento una mica abans i tot. Sí, però és que abans hi havia hagut les experiències conceptuals. Devia tenir 16 o 17 anys quan vaig formar part d'aquest moviment d'agitació artística, intuïtiu, que no passava ni per galeries ni per museus.

Enyora temps passats?

No, mai. Va ser una època difícil. Molt grisa per a tothom. Que la d'avui ho és, sí. Però no és comparable. Tot i que sí que hi

havia esletxes que potser ara no existeixen. Perquè no hi havia filtres. El món de l'art s'ha burocratitzat. En plena dictadura hi havia uns buits que ningú controlava. Sortien coses molt naïfs, però també molt directes. La potència d'aquelles manifestacions semiclandestines, el postconceptual l'ha perdut. Hi he tornat tangencialment, al conceptual, perquè sí que he anat fent algunes *performances*, alguns vídeos... A mi el conceptual m'ha quedat com a mètode de treball. Com a pintor, la meua mirada és de conceptual, perquè em situo en el límit del que puc fer en pintura. Em considero absolutament antiacadèmic.

He comès l'error de començar l'entrevista parlant d'Arroyo perquè els seus idearis pictòrics són oposats. Ell és un figuratiu de pedra picada. Però a vostè se l'etiqueta sovint d'abstracte i no hi estic d'acord. Mai he acabat d'entendre aquesta frontera. La figuració només és un concepte de la consciència. S'ha desbordat per

moltes bandes. Però encara acabem analitzant la pràctica artística amb plantejaments dels segles XVIII i XIX.

I per què no acabem de saber trobar un vocabulari per als nous temps?

Perquè fa por. Por d'assumir que no sabem res. L'art s'intenta explicar amb criteris racionals. Però no es pot perquè no hi passa, per la raó. És un misteri insondable i, a la vegada, és imprescindible, com a humans, crear. Aquesta és la gran aportació de l'art a la societat: que és capaç de trobar solucions a problemes reals sense passar pel sistema racional. Però s'ha desapropiat. A l'art se l'ha reduït a una funció especulativa en el terreny econòmic. I ha anat degenerant en una cosa anecdòtica. El nostre paper com a artistes acaba vorejant el ridícul a vegades. Et veus com un pallaso estrany que fa unes coses que no entén ningú però que algú compra i, per tant, només té sentit per això. S'ha limitat la funció dels artistes en la societat. I tot plegat ha fet col·lapsar i

ha empobrit el sector de l'art. He vist molt talent malaganyat, i la major part d'aquest talent pertany a classes que no són acomodades. Hi ha un gran percentatge de gent al nostre país que ha pogut continuar treballant per la seva situació benestant. Aquest filtre ideològic existeix, desgraciadament.

Al món de l'art hi ha tant soroll que repel·leix el gran públic. La seva pintura invoca silenci per contrarestar-ho?

Hi ha gent que entra a les galeries i als museus gairebé acompanyada. Sembla que vagi a una mena de temple on si no té una formació determinada no entendrà res si no és que algú li fa una visita guiada. No tinc res contra les visites guiades, però penso que s'han de trencar els significats imposats. Hem de desprendre, ignorar els condicionants. És quan fas callar totes les veus que veus el quadre.

Els artistes de la seva generació, amb una carrera de tants anys, no tenen cap mena de visibilitat en els museus. Comen-

çar és relativament senzill, però consolidar-se...

Que l'art contemporani català continuï sent amateu és una catàstrofe per al país. Consolidar-se vol dir, ras i curt, que un artista pugui fer la seva feina i obtenir un mínim de diners per viure. I això és bastant excepcional: la majoria han de fer altres feines, tot i treballar amb galeries i tenir un cert reconeixement. En quin país europeu passa això? Aquí l'art ha quedat absolutament relegat. No s'hi ha apostat mai. Crea desconfiança. I la paradoxa és que ben portat seria un dels grans motors econòmics de la cultura.

La llibertat artística torna a estar amenaçada. El 2014, vostè es va retirar d'una exposició de l'Institut Cervantes després que l'Estat hagués prohibit la presentació del llibre 'Victus' d'Albert Sánchez Piñol a Alemanya. En general, però, el sector de l'art no s'ha revoltat. És sorprenent que hi hagi tanta gent callada, sí. Jo no puc entendre la pràctica artística deslligada d'un context polític.